

Spoštovani!

V letih 40-41, ko je Marija Kogovšek, po domače Anžetova Mici, skratka moja mama, dopolnjevala šiviljski tečaj v Ljubljani, ji je mojster nepričakovano napovedal, da se bo iz vodnega nabiralnika na Perilah v kratkem začela iztekati kri. Ni šlo za preroško napoved, ampak preprosto za omembo revolucionarnega namena, ki se je takrat začel odvijati z nepopisno divjim bratomornim programom. Partizani so sprožili svoj srd nad Rovte, ko še ni bilo ne vaških straž in ne domobranstva. Pokazal se je izraz pravega obraza narodne osvobodilne borbe. V kolikor pa je v prisposodbi krvavega vodnjaka resnice, prav gotovo ni v Rovtah nobenega, ki bi ne vedel, da so med pustom leta 44., bombe razdejale ne samo vodnjak, ampak tudi električni transformator. Ta atentat je bil takrat eden zadnjih partizanskih poizkusov, da bi ohromili domobransko posadko v Rovtah, istočasno pa je bila tudi represalija za vse prebivalstvo, ki se je med prvimi v Sloveniji postavilo v bran pred Titovimi komunisti in njihovim divjanjem.

Marija Kogovšek je bila sestra Janeza Kogovška, domobranca, ki je umrl zaradi nesreče z bombo v Zaplani, aprila 1944. Avgusta istega leta, pa je bilo v Rovtah protikomunistično zborovanje, s katerim je prebivalstvo hotelo potrditi svojo narodno zavest, vero v Božjo previdnost, in proslaviti dvoletni obstoj domobranske posadke. Na tej proslavi je govoril general Rupnik s slovenskim šopkom, ki mu ga je na gumbnico pripela ravno moja mama. Šopek Rupniku je bil zadostni vzrok, da je mama bila označena za javno nasprotnico novega reda, in bila gotov kandidat za umor. Zato se je 5. maja 1945 s sestro Francko in bratom Milanom za štirinajst dni ... ali en mesec, poslovila na Koroško. Omišljene tedne ali kratke mesece je politično dogajanje spremenilo v dolgo križevo pot, ki jih je peljala v Južno Italijo, Nemčijo in končno v Argentino. Zagledala je ponovno Rovte 40 let kasneje, ko ni bilo več ne matere in ne očeta, ne sestre in ne brata.

V Rovtahn je Marija Kogovšek spoznala Franceta Zorca iz Polhovega Gradca, ki je kasneje postal moj oče. France Zorec je bil najprej mobiliziran k partizanom, od katerih pa je pobegnil na večer, ko bi moral izvršiti ukaz partizanskega poveljnika, da umori Trnovčevo družino na Dobrovi. Ta je bila priložnost, da reši družino in med njimi 12. letnega Lojzeta, ki je kasneje postal v Kanadi torontski nadškof, kardinal dr. Ambrožič.

Po begu od partizanov se je takoj povezal s protirevolucionarnim odporom. Proti koncu leta 1942. je stopil v ilegalo v Zaplani, z operativnim imenom "Kocelj" in bil med tistimi, ki so pričakali angleško letalo in padalce pod Vrhom Sv. Treh kraljev, marca 1943. Kot primorski četnik je v Idriji prisluškoval razgovoru o nenapadanju med gestapovci in partizani. To je eden izmed mnogih dogovorov, ki so jih komunisti sklepali z Nemci med časom ko so že dobivali zavezniško pomoč. Kmalu po omenjenem dogovoru med Nemci in partizani, je bil ata še priča v Reki podajanju hrane in desetine zabojev municije, ki so jih partizani dobivali od Nemcev. Priča takega pogajanja med Nacisti in Komunisti so tudi sedaj znani, grobi Churchillovi očitki Titu, kjer se zgraža nad dejstvom, « ... *da Tito uporablja dobljeno orožje proti svojemu ljudstvu, med tem ko je mlačen do Nemcev...* » : markantna kolaboracijska značilnost narodne osvobodilne borbe.

Ata je bil od Nemcev ujet v posesti zapisnikov o omenjenih pogajanjih in bil obsojen na smrt. Ko je končno ušel iz zapora, se je zatekel k Američanom v Italijo. Eno leto po vojni je bil odposlan na ogled v Jugoslavijo. Na poti, nazaj v Italijo, je pripeljal čez mejo Milana Zajca, enega izmed redkih preživelih prič tragične likvidacije domobrancev v Kočevskem Rogu.

Toliko za izkaznico s katero se predstavljam pred vami na današnji proslavi.

Predstavljam pa se tudi, ne le kot nekdo slovenskega porekla, ampak kot Slovenec rojen v Argentini; rojen v Argentini po sili razmer. Le redki med nami bi svoje narodnosti formulirali drugače.

Kot v sv. Pismu, je za moje starše pot iz daljne tujine, nazaj v obljubljeni deželo, trajala 40 let. Prehod čez morje, pa v našem primeru ni nujno povezan z upanjem v neko obljubljeni deželo, ampak je duhovni udarec z bolečinami, ki ne najdejo utehe in ne omiljenja. Redki so sedaj še živi, ki so to pot doživeli. Lahko pa rečem, da se nihče od teh naših prednikov ni docela vživel v Novem svetu, in vsakega, ki ga sedaj ni več, se je pri zadnjem vzdihu oprijela misel na dom, iz katerega ga je spodila politična ihta zaprisežena smrti. Te bolečine so resnične in njene krutosti toliko bolj trpke, kolikor jim je samoobramba pred Titovo revolucijo bila ožigosana s psovko narodnega izdajstva, med tem ko so resnični izdajalci in mučitelji slovenskega naroda živeli v omotici neke zmage, katere mit je svojo trajnost ohranil samo zato, ker se cele generacije svobodnega sveta niso upale javno priznati svoje napake, da so prav zavezniki dvignili Tita v javnost in mu posredno omogočili, da je za ceno genocida s komunizmom zaslužnil Jugoslavijo, in z njo Slovence.

Tito je bil Hitlerjev in Stalinov zaveznik od avgusta 1939. do junija 1941. Takoj po napadu Nemčije na Sovjetsko zvezo pa so se Komunisti povezali z zavezniki, od katerih so kasneje dobivali orožje, čeprav niso pretrgali manevriranja z Nemci. Komunisti so si pridobili naklonjenost zaveznikov, ker so imeli zaslombo Stalina in Sojetske zveze. Churchill je računal, da potrebuje pomoč Sovjetov, da strejo Hitlerja, med tem ko naj bi služila ameriška pomoč, da ohranijo zahodno civilizacijo. Britanska real-politika se je zato oprijela Tita in izdala Mihajlovića, s katerim ne bi mogla doseči pričakovanih uslug pri Stalinu.

Churchill je seveda kmalu spoznal in kasneje priznal, «... da je brezpogojna podpora Titu bila ena njegovih velikih vojnih napak... ». Razumel je, da Tito uporablja orožje za uničevanje svojih političnih nasprotnikov, ne pa proti Nemcem, in ga je glede tega zadnjikrat krepko opomnil, septembra leta 1944.

V Neaplju, 12. avgusta 1944., je Tito še razlagal Churchillu sledeče: « *Narodnoosvobodilno gibanje Jugoslavije je v svojem bistvu obče ljudsko, nacionalno in demokratično. Potemtakem še enkrat poudarjamo, da ima vodstvo narodnoosvobodilnega gibanja pred seboj en sam in najvažnejši cilj: borbo proti okupatorjem in njihovim slugam ter ustvaritev demokratične federativne Jugoslavije, ne pa vzpostavljanje komunizma, kot nam sovražniki podtikajo* ». Razložil pa mu je tudi zakaj nima namena uvajati komunizma v Jugoslavijo: « *Če drugega ne, že zato, ker je treba pričakovati, da bo po vojni večina evropskih dežel živela v demokratičnem sistemu, in Jugoslavija si ne bo mogla privoščiti, da se od tega razlikuje.* »

Ko sta pred koncem vojne Tito in Stalin podpisala pogodbo o prijateljstvu med Jugoslavijo in Sovjetsko zvezo, je Churchill že izgubil vse upanje, da bo Jugoslavija po vojni zahodnoevropska demokratična dežela. Decembra leta 1944, Churchill vzklikne: « *Prišel sem do sklepa, da smo si s Titom vzredili kačo na prsih* ». Potrdil je še, « *...da je bila Rdeča armada tista, ki je dejansko osvobodila Jugoslavijo in ne Tito s svojimi partizani...* », ter zaključil rekoč: « *Mislím, da bi odslej mi morali stremeti za tem, da Italijo podpremo proti Titu...* », ker « *... še vedno upam, da bomo lahko rešili Italijo pred boljševiško kugo.* »

V prvi polovici maja 1945., je Titova jugoslovanska vojska zagospodarila v južnem delu avstrijske Koroške, v Slovenskem primorju, Istri, na Kvarnerskih otokih in v Trstu. Toda zaradi pritiska zahodnih zaveznikov in kot

posledica Celovške zarote, so maja zamenjali Kroško za življenja domobrancev in mnogih drugih beguncev in se od tam umaknili, v prvi polovici junija 1945 pa so odšli še iz Trsta. To je krona Titovega osvobajanja, ki nam je zapravila Trst in Koroško, za dolgo zamolčano krvavo ceno, ki počiva v Kočevskem Rogu.

Kako naj tako početje imenujemo drugače, kot da je Titova povezava z zavezniki bila le krinka s katero je lažje uresničil načrt revolucije. Dokumenti, ki to dokazujejo so danes dosegljivi vsem, da se na svoje oči prepričajo o resnici dogodkov in političnih izmen, ki so neposredno po vojni doprinesli v Jugoslaviji, oz. v Sloveniji, toliko gorja. Tito in njegova vojska je zadržana s kolaboracijo, prvič z Nemci in drugič s Sovjeti. Med tem pa njegov boj ni bil narodnoosvobodilni, ampak boj za totalitarno oblast in poigravanje z zahodnimi zavezniki, ki mu je dovolilo uresničiti namero jugoslovanskih Komunistov, izraženo na njihovi konferenci leta 1940, ko so odločili « ...*da je zanje boj proti okupatorju sprejemljiv, le če ga bodo lahko izrabili za prevzem oblasti* ».

Kóga ob teh usodnih dogajanjih moremo označiti za kolaboranta: tistega, ki se je zapuščen od zahodnih zaveznikov branil pred zvičajnem genocidnežem, ali zvičajneža, ki je lagal levo in desno, da je lahko zadovoljil svoj krvavi pohlep po oblasti?

S temi očitnimi dokazi, so danes kratice NOB, OF samo lažnive bajke, ki smešijo Slovenijo pred svetom, kot smo temu bili priče oktobra lanskega leta, ko se je v Evropskem parlamentu poleg nesposobnosti vlekel za kandidatino še zmotni ideološki anahronizem.

Ideološki anahronizem je za naše oči, ki gledamo slovensko sedanost iz neobremenjenega podnebja, nerazumljivo vprašanje. Mojo generacijo, živečo v tujini, ne veže več spopad med domobranci in partizani. Smo pa brez dvoma neposredne priče bolečin, ki so jih domobranci in

njihovi prijatelji prenašali v izgnanstvu. To bolečino so naši predniki prenašali brez obupa; nihče ni namreč v najhujših izkušnjah izgnanstva naredil samomora. Od tega trdnega duha, ki sta ga ohranjala neomajno zaupanje v Boga in ljubezen do Slovenije, se tudi nam porajajo iskrene nade, da bi Slovenija dokončno oživila v pravi demokraciji. Osamosvajanje Slovenije smo doživljali kot prelomno gibanje med žalostno preteklostjo in pričakovano slogo med Slovenci za dobrobit države, rešene starih antagonizmov. Zaznali smo nujnost, da tega zgodovinskega trenutka ne smemo zamuditi in se zato na razne načine vključevali s prispevanji za priznanje nove slovenske države. Priča sem, da je tudi ta rod, ki je nastal v izgnanstvu, skupno s pomočjo starejše generacije povezane s demokratičnimi političnimi gibanji v svetu, na razne načine pripomogel, čeprav ne z majhnimi težavami, da so slovenske pomladne politične moči dobile svoj prostor na mednarodni areni, in s tem pospešile postopek, ki je končal s priznanjem samostojne države Slovenije.

In kaj se je zgodilo. Ponovno je bila demokracija prevarana. Sam predsednik Komunistične partije je postal prvi predsednik neodvisne Slovenije. Hujše: kot je danes znano v javnosti, so se prvi predsednik neodvisne Slovenije in več njegovih somišljenikov, prizadevali da bi Evropa ne priznala slovenske osamosvojitve v prid neke nove jugoslovanske konfederacije. Politična apatija, neodgovornost in pomanjkanje prave svobodne slovenske zavesti med premnogimi, še posebno v vrstah pol-stoletja zatiranih, pa so pripomogli, in se to še danes dogaja, da so se nasprotniki slovenske osamosvojitve zakoreninili na oblasti. Dosegajo, da se po 25. letih na predsedniškem mestu še vedno ne more pojaviti znak politične alternative, da ne pride do zamenjave, ki je v svobodnem svetu nujna za zdravo rast demokratične države.

S tem je bila Slovenija izdana že drugič. Izdan pa je bil tudi še upajoč slovenski rod, ki je nastal v tujini, kot da gre

za zaroto, ki se jo slovenski narod ne more znebiti. Bojimo se, da postane demokracija v Sloveniji samo lažni pojem s katerim se v resnici poistoveti zvijača z obrazi neprestano spremenjenih imen prelevitih političnih strank iz stare nedemokratske nomenklature.

Kdo je kriv, da je na jugoslovanskih tleh bilo med vojno in po vojni umorjenih 1.2M ljudi; od teh je na slovenskih spominskih ploščah znanih 14000, še mnogo več pa jih leži v prikritih moriščih. Niso tega zločina mogli storiti Slovenci, še vedno lažnivo ožigosani z izdajstvom. Niso tega storili v tako osupljivem številu ne nacisti in ne fašisti. Tega niso naredili pri nas ne Sovjeti in ne zavezniki. Storil je to Tito in njegova komunistična partija, od katere ni bil še nihče sojen za ta grozodejstva . Poboji v Katyń-u in okolih v pomladi leta 1940, ali poboj v Srebrenici julija 1995. so danes raziskani in ocenjeni. Samo zarota v Vetrinju s naslednjim pobojem domobrancev, maja 1945., še vedno tiči mednarodno nepriznana in neraziskana. Obratno, vojaške akcije, ki nosijo madež tega genocida so še vedno povečevane v Sloveniji, celo na državnih praznikih. Demokracija v civiliziranih narodih bi taka praznovanja enostavno prepovedala, ker bi ne sprejela, da se na taki način onečasti vrednote svobode in podviga v samostojnost. V to isto logiko spada tudi, po eni strani, namerno prikrivanje arhivov, ki je narodni spomin brez katerega narod ni narod, in po drugi strani, omalovažujoč odnos slovenskega parlamenta, do evropske resolucije o totalitarizmih, iz leta 2009. Enako veljajo vse zmedene potrebe po izglasovanju nejasnih zakonov, ki se zoperstavljajo naravnemu procesu zasluženega pietetnega pokopa žrtev nasilja. Ta pristop k zgodovinski resnici je za naše oči v tujini sramotno sprenevedanje, ki velja za pravi pljunek na stotine in stotine znanih in prikritih morišč z žrtvami revolucije, ki še vedno čakajo, da se pred njimi ves narod prikloni z izpovedjo o resničnosti storjenega zločina; pogoj ki bo edini lahko načel proces nujne narodne sprave.

Kot so upali vsi tisti, ki so morali v svet s trdno vero v Boga in v pravičnost, upa tudi rod za njimi, da bo prišel čas, ko se bo Slovenska zavest prebudila in končno zahtevala uresničitev prehoda v pravo demokracijo, ki bo vzpostavila pravno državo, dovolila pravičnejše delovanje pravosodnega sistema, uravnotežila medijski sistem in prekinila možnost za monopolne manevre, ki danes siromašijo slovensko gospodarstvo.

Ta prehod in sprava sta verjetno procesa, ki se bosta uresničevala vzporedno, kot da mora eden od drugega dobivati rast in zorenje. Dokumenti o političnih dogajanjih med II. svetovno vojno z ozirom na jugoslovansko in tako na slovensko zgodovino, prihajajo v javnost. Zato sprenevedanje pred novimi jasnimi dokazi resničnega dogajanja postaja neznosno in nesmiselno. Smemo zaupati, da se bo zdrav Slovenski duh opogumil in končno pogledal resnici v oči. S to resnico bo narod lahko postal do sebe bolj strpen in pravičen in si tako z obnovljenim zagonom snoval lepšo bodočnost.

Žrtve katerih imena so na spominskih farnih ploščah so bile tudi zazrte v bodočnost Slovencev. Umrli so, ker niso verjeli, da bi nam mogel nek komunistični red prinesti srečo. Za lepšo bodočnost domovine se je tudi marsikdo boril z neomajnim idealizmom na drugi strani. Vsi pa so padli zaradi laži, ki je s pretvezo osvobajanja med okupacijo imela namen vzpostaviti totalitarno oblast. Na nas je sedaj dolžnost, da se sprijaznimo s tem dejstvom in sprejmemo resnico slovenske zgodovine kakršna je. Bodočnost Slovenije je zadeva nas vseh. Nemudoma moramo storiti vse kar je v naših močeh, da se zamegljevanje zgodovinske resnice enkrat za vselej ustavi in s tem prepreči propad mlade slovenske demokracije. K treznemu premisleku smo poklicani vsi, ker posledice ohromele demokracije, ki jih omogoča brezbržnost pred zgodovino, prinašajo samo naraščajočo škodo vsem, tudi brezbržnežem.

Kot kristjan kličem vsem ljudem dobre volje, še prav posebno pa tistim, ki jim ni Božja previdnost prazna beseda, naj enkrat za vselej trezno in pogumno oddajajo na volitvah svoj glas v imenu tistih, ki so bili zaradi takega glasu nasilno zamolčani. Prosto glasovanje, z dušo in v polni zavesti, je moralna naloga s katero človek izkazuje spoštovanje do skupnosti in do njene ureditve po načelih svobode in pravičnosti. Opustitev možnosti glasovanja, zavestno ali zaradi brezbržnosti, je moralni prekršek, proti kateremu kažejo tudi Božje zapovedi. Morala ni politika, ampak politika mora biti moralna. To ni vprašanje vmešavanja vere v politiko, kot nam zlohотно očita medijsko natolcevanje, ampak je vprašanje vesti o izpolnjevanju naših dolžnosti do družbe.

V preprostem, vztrajnem oddajanju volilnega glasu je neprecenljiva moč s katero lahko obnovimo poizkuse za dosego spoštovanja resnice in pravice. Taki poizkusi so podobni akcijam, ki so se odigrale za pridobitev slovenske osamosvojitve ali pristop Slovenije v Evropsko unijo in v euro-območje, ki tudi nista bila samoumevna procesa. Z osveščanjem svoje narodne vesti, lahko damo politiki novo in zdravo podlago pri naslednjih glasovanjih. To dejanje je najlepši venec, ki ga lahko položimo na spomenik vsem, ki so padli zato ker so želeli, da se uveljavijo v Sloveniji vrednote krščanstva, demokracije in slovenstva.

Slava njim, katerih darovana življenja so molitev, ki utrjuje slovensko zavest in povečuje vrednote pravične, svobodne, neodvisne Slovenije!

J. Zorec

Rovte, 23.08.2015